

Arrest

nr. 78 608 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd de heer F. HERMAN en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 oktober 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 oktober 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 november 2011.

1.3. Op 23 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 december 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent zo'n vijftien jaar geleden geboren in het dorp Peshghor in het district Kench van de provincie Panjshir. Uw vader was lid van de moedjaheddin en stierf in de gevechten toen u heel jong was. Na zijn dood trok u met uw gezin, uw moeder en uw zus, bij uw oom in. Toen u twee jaar oud was, hertrouwde uw moeder maar uw oom stond uw moeder niet toe u en uw zus mee te nemen. Naarmate jullie opgroeiden en uw oom verouderde, begonnen uw tante en uw neven u en uw zus steeds slechter te behandelen. U diende in het huishouden en als schoenenpoetser te werken. Toen uw zus zestien à zeventien jaar oud was, wou uw tante haar tegen haar wil uithuwelijken. Nadat ze trachtte weg te vluchten, dreigde uw tante ermee u te doden indien uw zus niet akkoord ging met het huwelijk. Uw zus wendde zich tot uw oom een legde de hele situatie uit, waarna uw oom jullie de raad gaf het land te verlaten. Via een vriend vond u een smokkelaar die u betaalde met het geld dat u van uw tante stal. Verleden jaar tijdens de maand ramadan (11 augustus – 10 september 2010) ontvluchtte u uw dorp om op 24 oktober 2010 in België aan te komen. De volgende dag verklaarde u zich vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een identiteitskaart neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Centraal in uw asielrelaas staat uw positie als alleenstaande minderjarige. Dat u werkelijk tot de kwetsbare groep van alleenstaande minderjarigen behoort, dient evenwel betwijfeld te worden. U beweert dat uw vader u op jonge leeftijd ontviel, uw moeder u op jonge leeftijd diende achter te laten en dat u niet op volwaardige opvang kon/kan rekenen van uw familieleden. Uw verklaringen over het lot van uw vader en uw moeder en over de behandeling door uw familieleden dienen evenwel betwijfeld te worden. Zo schiet uw besef over het lot van uw vader en moeder en uw interesse erin tekort om overtuigend uit de hoek te komen. Over uw vader weet u enkel vaagweg te zeggen dat hij moedjahed was, gedood werd tijdens gevechten en een goed man was die rookte noch dronk. Dit is zeer beperkt. Dat u steeds in familiekring woonde, met onder andere een oom die goed was voor u, zonder meer details over uw vader te weten te komen, is heel verwonderlijk. Daar u in een subdorp van slechts negen à tien huishoudens woonde, moeten uw dorpsgenoten zeker uw vader goed gekend hebben. U vroeg de dorpingen echter nooit naar uw vader, zo zegt u. Het is zeer eigenaardig dat u, een veertienjarige jongeman, niet de minste interesse aan de dag legt voor de vader die u nooit gekend heeft (CGVS p.4,8). Dat u over uw vader dusdanig weinig weet aan te brengen, roept twijfels op aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over het wedervaren van uw moeder kan u zich slechts uiterst beperkt uitlaten. U weet dat uw moeder een andere man trouwde en u en uw zus niet mocht meenemen van uw oom. Hoewel u en uw zus in miserabele omstandigheden leefden en u uiteindelijk met het verlaten van Afghanistan een drastische stap zette om aan de situatie te ontkomen, deed u geen enkele moeite om uit te zoeken waar uw moeder heen ging. Ook over de nieuwe echtgenoot van uw moeder trachtte u zich niet te informeren, zo zegt u. Hoewel uw bureu u de naam van uw moeders nieuwe man konden vertellen, vroeg u hen merkwaardig genoeg niet verder over hem. Nochtans kan de identiteit van uw stiefvader een belangrijke aanwijzing vormen naar zijn verblijfplaats (CGVS p.3,6). Ook deze vaststelling is uitermate merkwaardig. Dat u enerzijds uw slechte levensomstandigheden ontvluchtte door Afghanistan te verlaten, maar anderzijds de meer voor de hand liggende oplossing om uw moeder op te sporen geheel negeerde, doet de wenkbrauwen fronsen en roept vragen op bij uw geloofwaardigheid.

Rekening houdend met voorgaande moeten ernstige vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaringen omtrent uw familiale achtergrond.

Voorts kan u ook de slechte behandeling die u vanwege uw tante en twee van uw neven moest verduren niet geloofwaardig voorstellen. Niet alleen schetst u een zeer atypische Afghaanse gezinssituatie (waarbij de vader door zijn ouderdom en afgenomen fysieke kracht geheel verstoken bleef van enig respect vanwege zijn vrouw en zonen), ook maakt u het niet aannemelijk dat u tot straatarbeid gedwongen werd (CGVS p.4,6). Daar u beweert dat u zo'n vijf jaar lang schoenen diende te poetsen nabij de plaatselijke moskee en per poetsbeurt een som van vijf tot tien Afghani in munten betaald werd, is het zeer bevreemdend dat u een u tijdens het gehoor op het CGVS getoonde Afghaanse munt niet kan herkennen: in de u getoonde munt van twee Afghani ziet u een munt van vijf Afghani. Aangezien de munt van twee Afghani zilver en de munt van vijf Afghani goud van kleur is, zou iemand die jarenlang in deze munten betaald werd het erg zichtbare verschil tussen beide munten moeten kennen. Dat u hiervan niet op de hoogte bent, doet vragen rijzen bij uw tewerkstelling in de schoenpoetssector (CGVS p.4,5,9).

Zowel uw gebrek aan kennis en uw desinteresse in het wedervaren van uw vader en moeder als uw weinig aannemelijke verklaringen over de slechte behandeling door het gezin van uw oom,

ondermijnen ernstig het beeld dat u ophangt van u als wees zonder volwaardig netwerk. Daar dit profiel aan de basis ligt van de vrees die u uit bij terugkeer naar Afghanistan, worden uw asielmotieven er ernstig door ondergraven.

Het voorgehouden profiel van alleenstaande en kwetsbare minderjarige die bij terugkeer naar Afghanistan op zichzelf aangewezen is, ondervindt eveneens schade door uw niet-geloofwaardige verklaringen over de contacten die u met het thuisland had na uw vertrek naar Europa. Zo beweert u dat u in het bezit was van de telefoonnummers van uw neef en uw vrienden. U heeft echter alle nummers vernietigd hier in België nadat uw neef u vroeg hem niet meer te bellen. Wat u tot deze drastische actie dreef, kan u slechts uitleggen door te zeggen dat ze niets meer voor u konden doen en dat u enkel geïnteresseerd was in nieuws over uw zus. Uw uitspraak dat slechts nieuws over uw zus u kan boeien, maakt het nog minder aannemelijk dat u alle bruggen met het thuisfront vernielde (CGVS p.3,7-8). Het mag ook verbazen dat uw neef er op het moment van het contact met u niet van op de hoogte was of uw zus al dan niet getrouwd was. Als uw zus inderdaad met een welgesteld persoon moest huwen zou haar huwelijksfeest uw neef niet zijn mogen ontgaan (CGVS p.7).

Verder moet er ook op gewezen worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u in Turkije contact opnam met uw tante, die u vertelde dat uw zus uitgehuwelijkt zou worden en dat u vermoord zou worden door uw neven indien u zou terugkeren. Op het Commissariaat-generaal beweert u evenwel dat u uw tante niet meer sprak na uw vertrek uit Afghanistan. U houdt het dan ook op een vergissing (CGVS p.9; Vragenlijst p.2).

Tenslotte werpen ook uw verklaringen over de wijze waarop u uw reis naar Europa regelde vragen op. U bent er immers vreemd genoeg niet van op de hoogte hoeveel geld de smokkelaar vroeg. U gaf gewoon het geld uit de theepot van uw tante, hetgeen volstond. Hoeveel geld er zich in de theepot bevond, weet u niet, zo zegt u. Ook de kleur van het grootste biljet dat in de pot zat, is u onbekend (CGVS p.6,7). Indien u, zoals beweerd, uw reis enkel met behulp van een vriend regelde, zou u men verwachten dat u zelf nauw bij de onderhandelingen van uw reis betrokken was. Dat u ook over een essentieel aspect van uw vlucht naar Europa, namelijk de financiering ervan, allesbehalve goed op de hoogte bent, doet eens te meer vermoeden dat u kon leunen op een onvermeld netwerk om uw reis te regelen.

Uit bovenstaande opmerkingen dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent uw profiel als wees, die mishandeld werd door zijn opvanggezin, aannemelijk te maken. Uw verklaarde asielmotieven missen dan ook geloofwaardigheid om u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kunnen kennen.

Het neergelegde document bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U legt immers slechts een identiteitskaart neer. Dit document kan slechts aangewend worden om uw identiteit te staven zonder dat het evenwel kan gebruikt worden om uw verklaarde asielmotieven of uw sociale positie te onderbouwen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Panjshir te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Panjshir als rustig kan worden beschouwd. ANSO, het Afghanistan NGO Safety Network, omschrijft de situatie in deze provincie als veilig.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld.

Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Panjshir een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Panjshir, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Panjshir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Panjshir aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 voorlaatste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 22 van de Grondwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële en formele motiveringsverplichting, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Hij meent dat hij wel degelijk erkend diende te worden als zijnde behorende tot een bepaalde sociale groep die vervolgd wordt. De sociale groep is immers één van de vijf vervolgingscriteria die worden opgesomd door artikel 1 van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat hij voldoet aan de beschrijving van een sociale groep aangezien hij een minderjarige is in een land in oorlog, hij een feitelijke wees is en hij psychisch en fysiek werd mishandeld in het gezin van zijn oom zodat hij conform artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet in aanmerking komt voor erkenning van zijn vluchtelingenstatus. Verzoeker stelt dat zijn profiel als alleenstaande minderjarige ten onrechte niet wordt erkend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij onderneemt een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker meent dat uit zijn betoog duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met zijn minderjarigheid en dat zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn gehoor tevens regelmatig niet volledig of niet juist worden weergegeven, zodat de bestreden beslissing op kennelijk onzorgvuldige wijze werd genomen.

Verzoeker voegt hieraan toe dat kinderen omwille van hun minderjarigheid, hun afhankelijkheid en hun relatieve onvolwassenheid moeten kunnen genieten van specifieke waarborgen inzake de procedure en bewijslast om te verzekeren dat een rechtvaardige beslissing wordt genomen betreffende hun asielaanvraag. Het is immers waarschijnlijk dat minderjarigen slechts een beperkte kennis hebben van de omstandigheden in het land van herkomst of dat ze niet in staat zijn om de redenen voor hun vervolging uit te leggen, aldus verzoeker. Om deze redenen moeten de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor asielprocedures een bijzondere inspanning doen om relevante informatie en ander relevant bewijsmateriaal te verzamelen over de risico's die minderjarigen in het land van herkomst lopen. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar en citeert hij uit UNHCR, *Principes directeurs sur la protection internationale No. 8: Les demandes d'asile d'enfants dans le cadre de l'article 1A(2) et de l'article 1(F) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés* van 22

december 2009. Volgens verzoeker wordt het element “gegronde vrees voor vervolging” door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verder onderzocht, is de bestreden beslissing kennelijk ondraagkrachtig gemotiveerd en is het duidelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing nergens het belang van het kind als eerste overweging heeft gesteld conform artikel 22bis van de Grondwet. Verzoeker vervolgt dat het standpunt van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent de bewijslast problematisch te noemen is. In casu rust de bewijslast immers volledig op verzoeker, die minderjarig is, en wordt deze niet gedeeld tussen de kandidaat-vluchtelingen en de onderzoeker, niettegenstaande dit wordt voorgeschreven door de UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*. Meer nog, hoewel de bewijslast meestal wordt gedeeld tussen de persoon die verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag en de asielzoeker in het geval van volwassen asielzoekers, kan het in het geval van minderjarige asielzoekers nodig zijn dat de bewijslast vooral komt te liggen op de persoon die verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag, vooral wanneer de minderjarige niet begeleid is, aldus verzoeker. Als de feiten niet kunnen worden geverifieerd en/of als de minderjarige niet in staat is om alle elementen van zijn asielaanvraag te verklaren, moet de persoon verantwoordelijk voor de beoordeling een beslissing nemen op basis van alle gekende omstandigheden, wat een uitgebreide toepassing van het voordeel van de twijfel kan vragen. Op dezelfde manier moet het voordeel van de twijfel worden toegepast als er vragen zijn over de geloofwaardigheid van sommige delen van de asielaanvraag. Verzoeker verwijst opnieuw naar en citeert uit UNHCR, *Principes directeurs sur la protection internationale No. 8: Les demandes d'asile d'enfants dans le cadre de l'article 1A(2) et de l'article 1(F) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés* van 22 december 2009 en besluit dat niet op redelijke wijze kan worden voorgehouden dat hij niet voldaan heeft op de op hem rustende bewijslast.

Verzoeker verwijst verder naar artikel 4, §1 van het koninklijk besluit van 11 juni 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat bepaalt dat de ambtenaar rekening moet houden met de specifieke omstandigheden waarin de asielzoeker zich bevindt, zeker en vast wanneer het gaat om personen, bijvoorbeeld minderjarigen, die men omwille van hun bijzondere situatie met nog meer omzichtigheid moet benaderen dan andere asielzoekers. Het belang hiervan wordt nog versterkt door artikel 2, tweede lid van hetzelfde besluit, dat luidt als volgt: *“De ambtenaar belast met het gehoor van een minderjarige asielzoeker moet over de vereiste kennis met betrekking tot de bijzonder noden van minderjarigen beschikken.”* Er moet dus met bijzondere omzichtigheid worden omgesprongen met minderjarige asielzoekers.

Tot slot voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing faalt omtrent het onderzoek naar de subsidiaire bescherming. Immers, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft wel aan dat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet werd onderzocht doch de toepassing van artikel 48/4, §2, a) en b) werd volgens verzoeker niet onderzocht. In ieder geval moet de veiligheidssituatie worden beoordeeld op het laatste nuttige ogenblik aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt over een volheid van bevoegdheid, aldus verzoeker. Hij behoudt zich dan ook het recht voor om de bewijzen omtrent de veiligheidssituatie later in de procedure aan te brengen.

Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims* van 16 december 1998.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 22 van de Grondwet aanvoert – artikel welk bepaalt dat ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald – doch hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij dit artikel geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.3. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 december 2011 (CG nr. 1020504), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij er niet in geslaagd is zijn profiel als wees, die mishandeld werd door zijn opvanggezin aannemelijk te maken, gelet op (1) zijn nagenoeg volstreekte onwetendheid over het lot van zijn overleden vader en zijn totale desinteresse voor de vader die hij nooit gekend heeft, (2) zijn uiterst beperkte verklaringen over het wedervaren van zijn moeder en zijn nalaten om zijn moeder op te sporen, (3) zijn weinig aannemelijke verklaringen over de slechte behandeling die hij vanwege zijn tante en twee van zijn neven moest verduren, (4) zijn ongeloofwaardige verklaringen over de contacten die hij met zijn thuisland had na zijn vertrek naar Europa en (5) de ongeloofwaardigheid van zijn bewering als zou hij niet op de hoogte zijn van een essentieel aspect van zijn vlucht naar Europa, namelijk de financiering ervan, zodat ook zijn verklaarde asielmotieven geloofwaardigheid missen vermits zijn voorgehouden profiel aan de basis ligt van de vrees die hij uit bij terugkeer naar Afghanistan, (ii) de door hem voorgelegde identiteitskaart slechts kan aangewend worden om zijn identiteit te staven zonder dat dit document kan gebruikt worden om zijn verklaarde asielmotieven of zijn sociale positie te onderbouwen en (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de provincie Panjshir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de provincie Panjshir geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Hij maakt immers zijn profiel als wees zonder volwaardig netwerk, die slecht werd behandeld binnen het gezin van zijn oom, niet aannemelijk.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij evenwel deze bevindingen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.5.1. Dat hij slechts een beperkte kennis heeft over zijn vader die hij nooit heeft gekend, is volgens verzoeker volstrekt normaal. Immers, het enige wat hij weet is wat hem verteld werd door zijn zus, die haar vader ook maar tot haar 2-3 jaar heeft gekend. Deze beperkte kennis is enkel aangevuld met hetgeen verzoekers oom hem heeft verteld. Ook van zijn moeder kon hij geen informatie bekomen aangezien zij verzoeker heeft verlaten toen hij ongeveer twee jaar oud was.

Dergelijk uitleg kan niet in het minst overtuigen en kan niet worden aanvaard als verschoning voor verzoekers nagenoeg volstreekte onwetendheid over zijn overleden vader. Bovendien biedt verzoeker met dergelijk verweer geen verklaring voor zijn desinteresse voor de vader die hij nooit gekend heeft en gaat hij volledig voorbij aan de pertinente motivering dienaangaande van de bestreden beslissing waar wordt gesteld als volgt: *“Over uw vader weet u enkel vaagweg te zeggen dat hij moedjahed was, gedood werd tijdens gevechten en een goed man was die rookte noch dronk. Dit is zeer beperkt. Dat u steeds in familiekring woonde, met onder andere een oom die goed was voor u, zonder meer details over uw vader te weten te komen, is heel verwonderlijk. Daar u in een subdorp van slechts negen à tien huishoudens woonde, moeten uw dorpsgenoten zeker uw vader goed gekend hebben. U vroeg de dorpingen echter nooit naar uw vader, zo zegt u. Het is zeer eigenaardig dat u, een veertienjarige jongeman, niet de minste interesse aan de dag legt voor de vader die u nooit gekend heeft (CGVS p.4,8).”*

2.5.2. Verzoeker meent dat hem evenmin kan worden verweten dat hij zich ook over zijn moeder slechts beperkt kan uitlaten en dat hij niet heeft gepoogd om haar op te sporen in plaats van zijn land van herkomst te verlaten. Hij herhaalt dat hij ongeveer twee jaar oud was toen zijn moeder hem en zijn zus verliet om met een andere man te huwen. Zijn oom liet niet toe dat hij en zijn zus bij zijn moeder en haar nieuwe echtgenoot gingen wonen en hij mocht van zijn oom ook totaal geen contact met haar zoeken. Hij heeft dus meer dan tien jaar geen contact met zijn moeder gehad en hij heeft derhalve met haar geen enkele band. Bovendien werd hem steeds weer verteld dat zijn moeder een 'eerloze' vrouw was die hertrouwd was tegen de wil van de broer van haar overleden man. Verzoeker stelt dat hij in die omstandigheden uiteraard heel weinig over zijn moeder kan vertellen. Hij voegt hier nog aan toe dat hij begrijpelijkerwijze geen interesse had in de nieuwe echtgenoot van zijn moeder, die hij verantwoordelijk houdt voor zijn eigen ellende.

Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat zijn oom zijn moeder verbood om hem en zijn zus mee te nemen toen ze ging hertrouwen (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Hieruit blijkt dat verzoekers moeder haar kinderen geenszins vrijwillig heeft afgestaan en achtergelaten. Voorts verklaarde verzoeker dat hij van zijn oom geen vragen mocht stellen omtrent de verblijfplaats van zijn moeder (administratief dossier, stuk 3, p. 6). Dit impliceert dat verzoeker toch enige interesse heeft laten blijken om informatie over zijn moeder te verkrijgen. Gelet op het voorgaande, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat van verzoeker, eenmaal hij de beslissing had genomen om de situatie en de slechte behandeling bij zijn tante te ontvluchten, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij poogt om zijn moeder op te sporen. Dat hij slechts twee jaar oud was toen zijn moeder vertrok, hij gedurende tien jaar geen contact met haar had en hij te horen kreeg dat zij een 'eerloze' vrouw was, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker wist immers dat zijn moeder door zijn oom verplicht werd om hem achter te laten en hij liet, ondanks de 'slechte' dingen die hij over haar hoorde, wel blijken enige interesse te hebben omtrent haar verblijfplaats, ook al stuitte dit op verzet van zijn oom.

2.5.3. Vervolgens merkt verzoeker op verbaasd te zijn dat hem wordt verweten dat de gezinssituatie bij zijn oom atypisch zou zijn. Hij volhardt ook op dit vlak in zijn verklaringen en benadrukt dat het beeld van de gerespecteerde oude man en familievader wel bestaat doch dat binnen het gezin van zijn oom zijn tante en haar sterke zonen wel degelijk domineerden en misbruik maakten van de situatie, waarbij zelfs geweld ten aanzien van zijn oom niet werd geschuwd indien deze iets negatiefs durfde te zeggen of doen ten opzichte van zijn vrouw.

Met een dergelijk verweer slaagt verzoeker er nog steeds niet in om de slechte behandeling die hij vanwege zijn tante en twee van zijn neven moest verduren, geloofwaardig voor te stellen. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, schetst verzoeker immers een zeer atypische Afghaanse gezinssituatie waarbij de vader door zijn ouderdom en afgenomen fysieke kracht geheel verstoken bleef van enig respect vanwege zijn vrouw en zonen. Zo verklaarde verzoeker op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onder meer het volgende: *"Kan u me uitleggen hoe het komt dat als u uw oom uitlegt dat u in zijn eigen huis slecht behandeld wordt door zijn vrouw en zonen hij slechts zegt verlaat het land? Het was niet vreemd. Mijn oom was een oude man, hij had geen macht, zijn vrouw was jonger, zij had meer macht. Ik dacht dat de ouderen gerespecteerd worden in Afghanistan? Het is ok, maar zijn vrouw was jonger dan hem, hij had sterke, jonge zonen. Als hij iets zou zeggen tegen zijn vrouw kon hij geslagen worden door zijn zonen. Hoe komt dat? Het gebeurt, het is gewoon, als de zonen hun vaders niet respecteren."* (administratief dossier, stuk 3, p. 6). De Raad herhaalt dat deze schets van de gezinssituatie van verzoekers oom in de Afghaanse context zeer atypisch is. Immers, in de Afghaanse samenleving is de sociale organisatie sterk gebaseerd op gender, wat zich in een gezinssituatie vertaalt als dominantie van de man ten opzichte van de vrouw. Verzoeker slaagt er ook in voorliggend verzoekschrift niet in om de door hem geschetste atypische situatie beter te duiden en/of te verklaren.

2.5.4. Voorts volhardt verzoeker in zijn bewering dat hij als schoenpoetser heeft gewerkt. Hij tracht zijn foutieve verklaringen aangaande de Afghaanse munten te rechtvaardigen, stellende dat hij de kleuren van de munten vergeten is, hetgeen volgens verzoeker normaal is voor een jong persoon die een jaar geleden Afghanistan heeft verlaten, in zeer moeilijke omstandigheden naar een totaal andere wereld is gereisd en gedurende maanden een zeer moeilijke aanpassing beleefde. Tevens wijst hij op de stress die hij tijdens het gehoor ervaarde. Nog volgens verzoeker wijst het feit dat hij tot twee maal toe verklaarde dat hij in munten werd betaald erop dat hij wel degelijk recent afkomstig is uit Afghanistan aangezien de munten pas in 2005 werden ingevoerd.

Vooreerst wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat wordt geponeerd in het verzoekschrift, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente herkomst uit Afghanistan zodat de argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift niet dienstig is. Daarenboven is verzoekers gebrekkige kennis over de munten slechts een aanwijzing voor het beweerde profiel van schoenpoetser, dat niet aannemelijk is gelet op de ongeloofwaardige verklaringen over de financiering van zijn reis naar Europa, zoals blijkt uit de onderdelen 2.4.5. en 2.4.6..

2.5.5. Betreffende het feit dat hij alle telefoonnummers waarover hij beschikte vernietigde, voert verzoeker vooreerst aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hij het telefoonnummer van zijn neef vernietigde omdat deze zei niets meer voor hem te kunnen doen en verzoeker enkel geïnteresseerd was in zijn zus. Verzoeker stelt dat dit een onvolledige weergave is van zijn verklaringen en hij verduidelijkt dat hij tevens heeft vermeld dat zijn neef niet meer gebeld wilde worden omdat hij schrik had voor zijn moeder. Volgens verzoeker bewijst het feit dat hij de beschikbare telefoonnummers vernietigde dat hij inderdaad niemand meer heeft in Afghanistan die hem kan helpen.

Opnieuw overtuigt verzoeker geenszins. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, maakt het gegeven dat verzoeker slechts geïnteresseerd was in nieuws over zijn zus het des te minder aannemelijk dat hij alle contactgegevens met het thuisfront zou vernietigd hebben. Dat verzoeker zelf door zijn zus werd opgebeld en door haar werd gerustgesteld doet hieraan geen afbreuk, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat hij de telefoonnummers reeds vernietigde vóór zijn zus hem contacteerde en geruststelde (administratief dossier, stuk 3, p. 3 en p. 7-8). Dat verzoeker zijn neef niet meer contacteerde nadat deze hem zei dat hij niets meer voor hem kon doen én tevens meldde dat hij niet meer gebeld wilde worden uit vrees voor zijn moeder, kan enigszins worden aangenomen doch deze argumentatie kan geenszins verklaren waarom verzoeker zijn lijst met telefoonnummers vernietigde. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij op die lijst ook de telefoonnummers had van vrienden (administratief dossier, stuk 3, p. 7). Verzoeker kan dan wel besluiten om zijn neef niet meer te contacteren maar hij maakt met zijn betoog geenszins aannemelijk waarom hij ook alle contact met zijn vrienden in Afghanistan verbrak.

Wat betreft de contacten die verzoeker wél met het thuisfront heeft gehad, wordt in de bestreden beslissing nog correct opgemerkt dat het bevreemdend is dat verzoekers neef er op het moment van het telefonisch contact met verzoeker niet van op de hoogte was of zijn zus al dan niet getrouwd was (administratief dossier, stuk 3, p. 7). Bovendien verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in Turkije contact opnam met zijn tante, die hem vertelde dat zijn zus uitgehuwelijkt zou worden en dat hij vermoord zou worden door zijn neven indien hij zou terugkeren naar Afghanistan (administratief dossier, stuk 15, p. 2). Dat verzoeker, die beweert Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van de slechte behandeling door zijn tante en die bovendien het geld van zijn tante uit de theepot zou hebben gestolen om zijn reis te financieren, verklaart op eigen initiatief contact te hebben opgenomen met deze tante, doet naar het oordeel van de Raad eens te meer vragen rijzen bij de beweerde slechte behandeling die hem te beurt viel. In strijd met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, beweerde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan weer dan hij zijn tante niet meer sprak na zijn vertrek uit Afghanistan. Geconfronteerd met deze ongerijmdheid, kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat het misschien een vergissing was (administratief dossier, stuk 3, p. 9). Tegen bovenstaande vaststellingen en overwegingen wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd zodat deze onverminderd overeind blijven.

2.5.6. Met betrekking tot de financiering van zijn vlucht naar Europa, voert verzoeker aan dat het begrijpelijk is dat hij de geldbiljetten niet herkent en dat hij als minderjarige, die ongeschoold is en niet kan rekenen niet zelf betrokken was bij de onderhandeling over de vlucht.

In het gehoorverslag leest de Raad in verband met de wijze waarop verzoeker zijn reis naar Europa regelde het volgende: *“Hoe betaalde u de smokkelaar? De vrouw van mijn oom spaarde geld, niet alleen haar geld ook mijn geld, toen ik werkte gaf ik het aan haar. Ze spaarde het geld voor het huwelijk van de zonen. Ze hield het geld voor het huwelijk van de zonen. Ik stal het geld. Hoeveel geld in de theepot? Het zou 5000 dollar moeten zijn, het was in Afghani. Ik gaf mijn vriend Afghani om de smokkelaar te betalen. Hoeveel vroeg de smokkelaar. Hij vroeg me niets, de broer van mijn vriend kende hem, hij vroeg de smokkelaar om me naar Turkije te brengen. Moest u de smokkelaar betalen? Ik wist niet hoeveel de smokkelaar vroeg. Het geld dat ik vermeldde gaf ik mijn vriend, ze wisselden het in dollars en dar was genoeg, ze vroeg me niet meer. Kleur van de biljetten in de theepot? Geelachtig.*

Verschillende kleuren. Verschillende groottes? Ja Kleur van de grootste? Ik kan me niet goed herinneren." (administratief dossier, stuk 3, p. 6-7). Deze voorstelling van de feiten komt de Raad allesbehalve plausibel over. Indien hij zijn reis enkel met behulp van een vriend regelde, kan zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zelf nauw bij de onderhandelingen van zijn reis betrokken was. De Raad benadrukt in dit verband dat ook van een minderjarig persoon mag worden verwacht dat hij in staat is te verduidelijken hoeveel geld de smokkelaar vroeg. Nu verzoeker verklaart dat hij het geld dat hij gestolen heeft uit de theepot van zijn tante persoonlijk aan zijn vriend heeft gegeven, die het geld wisselde in dollars, kan worden aangenomen dat verzoeker precies weet hoeveel geld er in de theepot zat en hoeveel hij aan de smokkelaar betaalde. Gelet op het feit dat verzoeker hieromtrent niet de minste toelichting kan geven, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker vermoedelijk kon leunen op een onvermeld netwerk om zijn reis te regelen. Dit zou overigens ook een verklaring kunnen bieden voor het telefoontje dat verzoeker vanuit Turkije naar zijn tante zou hebben gepleegd. Het systeem van mensensmokkel omvat immers een heel netwerk van verschillende mensen die de betrokkenen gedurende een welbepaald traject van de reis begeleiden en die in verschillende schijven moeten worden betaald, zoals ter terechtzitting ter sprake is gekomen. Na lezing van het administratief dossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting te hebben gehoord, kan de Raad zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat een eerste schijf van het geld betaald werd voor verzoekers vertrek uit Afghanistan en dat hij vanuit Turkije naar het thuisfront heeft gebeld met de mededeling dat de tweede betaling diende te gebeuren om het vervolg van zijn reis te financieren.

2.5.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde identiteitskaart niet betwist zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit document niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5.8. Tot slot wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven, die in voorliggend verzoekschrift niet op dienende wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven.

2.5.9. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij behoort tot een sociale groep aangezien hij een minderjarige is in een land in oorlog, hij een feitelijke wees is en hij psychisch en fysiek werd mishandeld in het gezin van zijn oom, benadrukt de Raad dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het desgevallend behoren tot een bepaalde groep dan ook irrelevant.

2.6.1. Waar verzoeker aanhaalt dat kinderen omwille van hun minderjarigheid, hun afhankelijkheid en hun relatieve onvolwassenheid moeten kunnen genieten van specifieke waarborgen inzake de procedure en bewijslast om te verzekeren dat een rechtvaardige beslissing wordt genomen betreffende hun asielaanvraag, wijst de Raad erop dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 18 november 2011 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die beiden – zoals overigens in alle stadia van de procedure – de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Uit het gehoorverslag blijkt tevens dat het gehoor werd aangepast aan de leeftijd van de asielzoeker en werd uitgevoerd door een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ook blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden die hem ter beschikking staan in het geval het gaat om een asielaanvraag door een minderjarige, door in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid te wijzen op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid en onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden

beslissing, kan gelet op wat voorafgaat niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een schending van artikel 22bis van de Grondwet aangetoond.

2.6.2. Zo verzoeker aanvoert dat de bewijslast volledig op hem rust en niet werd gedeeld, stelt de Raad vast dat hij ter staving van zijn argumentatie vooreerst verwijst naar de UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims* en hij hieruit een passage citeert met betrekking tot het niet hebben van documenten als tastbaar bewijs. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeker een identiteitskaart heeft neergelegd, waaromtrent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt dat dit stuk enkel verzoekers identiteit staft zonder dat dit zijn verklaarde asielmotieven of zijn sociale positie onderbouwt. Nergens in de bestreden beslissing wordt verzoeker verweten geen voldoende tastbare bewijsstukken te hebben bijgebracht zodat de argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift niet dienstig is.

In zoverre verzoeker meent dat, gezien zijn minderjarigheid, de bewijslast vooral komt te liggen op de persoon die verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag en hierbij in voorkomend geval een uitgebreide toepassing van het voordeel van de twijfel op zijn plaats is, benadrukt de Raad dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke asielzoeker rust. De Raad is zich ervan bewust dat netwerken van smokkelaars in de Afghaanse dorpen mensen – vaak minderjarigen – ‘ronselen’, dat de ouders en familie hierbij valse beloftes worden gedaan en de minderjarige een mooie toekomst in het Westen wordt voorgehouden, tegen betaling van soms aanzienlijke bedragen. Tevens is de Raad zich bewust van de zeer moeilijke omstandigheden waarin een minderjarige asielzoeker, begeleid door een mensensmokkelaar die meer belang hecht aan geld dan aan het welzijn van de persoon die hij vergezelt, de lange reis naar Europa maakt en de traumatische ervaringen die hij hierbij onderweg mogelijks heeft meegemaakt. De Raad kan begrip opbrengen voor het feit dat dergelijke traumatische ervaringen, alsook de onzekerheid waarin een jonge asielzoeker zich lopende de asielprocedure bevindt, vaak verstoken van enig contact met zijn familie in het land van herkomst, leidt tot problematisch gedrag, zoals in casu ook het geval is zoals blijkt uit het mailverkeer tussen Jona Opvangstructuur Eeklo, waar verzoeker verblijft, en zijn voogd, ingediend ter terechtzitting. Verzoeker heeft er evenwel alle belang bij om de asielinstanties de waarheid te vertellen betreffende zijn profiel alsook de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten en de financiering van zijn reisweg en niet halsstarrig vast te houden aan het verhaal dat hem door de smokkelaar of anderen werd opgedragen te vertellen. Wanneer echter zoals in casu de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht vaag, algemeen en ongeloofwaardig zijn en de verklaringen die hij aflegt met betrekking tot zijn directe leefwereld en hetgeen hij beweert persoonlijk te hebben meegemaakt niet doorleefd zijn en in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomen, is het voor de asielinstanties onmogelijk om verzoekers eventuele nood aan internationale bescherming te onderzoeken en te beoordelen. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen heeft verzoeker niet voldaan op de op hem rustende bewijslast, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn minderjarigheid en het feit dat hij afkomstig is uit Afghanistan.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Het middel mist dienaangaande dan ook feitelijke grondslag. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, benadrukt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen

andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Panjshir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de provincie Panjshir geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze analyse niet, noch brengt hij tot op heden enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen wegens schending van artikel 57/6, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet en het dossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op het uitvoeren van bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS